

Персона грата

Євген Дудар

Сірко зі своїм господарем переїхав у нове село.

Село Сіркові сподобалося. Річка. Луг. Ліс. Бігай собі досхочу. Жодна машина за тобою не женеться. А найбільше Сіркові сподобалось, що псів у цьому селі не тримали на прив'язі. Сірко змалечку не терпів нашійника. І вважав, що він принижує собачу гідність. Справжнього друга на ланцюгу тримати не треба.

Вже першого дня Сірко оббігав подвір'я, садок. Обнюхав кожную яблуньку, кожен стовп. І авторитетно визначив, що тут недавно побувало принаймні п'ять сусідів.

Одного з них Сірко побачив на межі. На високих міцних ногах. Хвіст помелом. Настовбурчені вуха. Мабуть, батько його був із вівчурів. Передніми лапами щось завзято випорпував. Раз по раз принюювався до дірки.

Із сусідського подвір'я дитячий голос покликав:

— Рябко! Рябко!

Він підвів голову і повернувся. Й знову заходився рити.

Нараз на межі з'явився руденький патлатий цуцик із обрубаним, хвостом. Худі кривенькі ноги. Жовтий, ніби облізлий, ніс коцюбою догори.

Підбіг до Рябка. Понюхав кінчик його хвоста. Нахилився над ямкою й загарчав.

Сірко ще не бачив такого зухвальства. Біля чужої ямки поводитьсь, ніби коло своєї власної.

"Нічого, — подумав Сірко, — зараз Рябко ухопить тебе за патли, нахабо нещасний. Дух із тебе випустить".

Але Рябко, на диво, відскочив од своєї ямки. З жалем стежив, як цуцик, залізши в ямку, викидав звідти землю.

Від здивування Сірко перебакирив голову.

Та небавом Сіркові довелося ще раз здивуватися.

Сірко стояв біля тину. Дивився, як із того боку вулиці великий чорний Беньо, вигнувши хребта, гриз костомаху. Раптом де не взявся рудий цуцик. Гаркнув на Беня. Той вайлуватو відскочив. А цуцик забрав костомаху й потягнув у кущі.

Якось на вулиці Сірко побачив, як цуцик підскочив до здорового кудлатого Рекса і вкусив за лапу. Здавалося, мить — і з цуцика зостануться тільки кігті. Але Рекс винувато заскавучав і, підібгавши хвоста, втік у кукурудзу.

Та найбільше здивував Сірка ще один випадок. Під кущем бузини, в холодку, сиділа Жучка. Сюди прибіг Рекс, приплентав Беньо. Потім із кукурудзи висунув носа Рябко. І тут знову цей рудий цуцик! Спочатку гаркнув на Беня. Потім смикнув Рекса за хвоста. Тоді накинувся на Рябка. А ті лише відгавкувались. Та вискочив господар Жучки. Потягнув пужалном Рекса по хребту, усмалив Беня; зачепив Рябка, замахнувся на цуцика і... рука його з пужалном залякла в повітрі.

Здивований Сірко так-таки нічого і не втямив.

— Слухай,— спитав якось Сірко вайлуватого Беня, з яким уже встиг обнюхатися.— Що ото за рудий? Пристав до мене вчора, як реп'ях до хвоста. Я йому ледь горло не перегриз.

— Ти що! — перелякано глянув Беньо.— Ти краще подалі від гріха. Барона через нього забрала будка. А Муху звинуватили, що вона скажена. Це ж Пуфик нашого гицля.